



Arrest

nr. 43 716 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 25 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addis Ababa en te behoren tot de etnische groep Amhara.

Uw vader was als douanier werkzaam voor de Ethiopische autoriteiten. U werd op 13 november 1984 [X volgens de Ethiopische Kalender voortaan (E.K.)] geboren en woonde aldaar steeds in Woreda 25. In september of oktober 2004 [Meskerem 1997 (E.K.)] opende u uw eigen print- en kopieerwinkel in Woreda 25 te Addis Ababa. Op 15 mei 2005 [7 Ginbot 1997 (E.K.)] nam u deel aan de nationale

verkiezingen en stemde u op CUD (Coalition for Unity and Democracy). Een klant van uw print- en kopieerwinkel en sympathisant van CUD kwam zowel vóór als na de verkiezingen kopies nemen van CUD-pamfletten. Op 8 juni 2005 [1 Sene 1997 (E.K.)] kwamen 3 politiemannen naar uw print- en kopieerwinkel en beschuldigden u er van dat er materiaal voor CUD afgedrukt werd in uw winkel en dat u aldus medeplichtig was. U werd meegenomen naar het zogenaamde Third Police station en opgesloten. Tevens op 8 juni 2005 [1 Sene 1997 (E.K.)] werd uw print- en kopieerwinkel gesloten door de Ethiopische autoriteiten. Tijdens uw detentie in juni of juli 2005 [Sene 1997 (E.K.)] nam uw vader deel aan een studentendemonstratie. Toen uw vader na de demonstratie niet opdaagde gingen uw moeder en zussen naar hem op zoek en vonden zijn lijk in een hospitaal. Uw vader werd tijdens de demonstratie doodgeschoten door de politie. Op 8 juli 2005 [31 Sene 1997 (E.K.)] werd u vrijgelaten met de waarschuwing geen enkel contact meer te hebben met oppositiegroepen en heropende u uw print- en kopieerwinkel. Sindsdien werd u gesurveilleerd door de inlichtingendiensten. Agenten kwamen soms in burger en soms in uniform uw print- en kopieerwinkel bezoeken en ondervroegen uw 2 werknemers. Nog steeds frequenteerde dezelfde klant en sympathisant van CUD uw print- en kopieerwinkel. Sinds de oprichting van de oppositiegroep Ginbot 7 in mei of juni 2008 [Ginbot 2000 (E.K.)] kwamen tevens 5 of 6 leden of sympathisanten van de oppositiegroep Ginbot 7 naar uw print- en kopieerwinkel om hun materiaal te vermenigvuldigen. Op 9 april 2009 [1 Miazia 2001 (E.K.)] kwamen 5 politiemannen naar uw woning en zeiden u dat u mee diende te gaan voor ondervraging naar het Third Police station. Tevens werd uw print- en kopieerwinkel op 9 april 2009 [1 Miazia 2001 (E.K.)] opnieuw gesloten door de Ethiopische autoriteiten. In het politiebureau werd u er van beschuldigd de oppositiegroep Ginbot 7 de toelating gegeven te hebben uw print- en kopieerwinkel te gebruiken. Tevens werd u er van beschuldigd de eerder gegeven waarschuwing overtreden te hebben gezien u geen contact meer mocht hebben met oppositiegroepen. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd, gefolterd en verkracht. Na 2 maanden en 22 dagen werd u met de ziekenwagen naar het ziekenhuis Saint-Paul gebracht. U was bewusteloos en kwam in het ziekenhuis weer bij bewustzijn. U verbleef in het ziekenhuis onder politietoezicht en kreeg medicatie. Na een verblijf van 22 dagen in het ziekenhuis, op 8 juni 2009 [1 Sene 2001 (E.K.)], ging u naar het toilet. Uw bewaker was in slaap gevallen en u maakte van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. U liep naar het huis van uw oom, Alemu Atlabachew. U verbleef in de woning van uw oom en vreesde dat men u aldaar zou komen zoeken. U besloot onder te duiken bij de burens van uw oom. De politie kwam een huiszoeking verrichten in de woning van uw oom doch u werd aldaar niet aangetroffen. Op 2 juli 2009 [25 Sene 2001 (E.K.)] verliet u Addis Ababa en reisde u per auto naar Djibouti alwaar u op 3 juli 2009 [26 Sene 2001 (E.K.)] arriveerde. U verbleef 1 maand en 20 dagen in Djibouti. Op 20 augustus 2009 nam u een vlucht van Djibouti Airlines en op 21 augustus 2009 arriveerde u in Parijs (Frankrijk). U nam op 20 augustus 2009 een trein en arriveerde in België alwaar u op 21 augustus 2009 asiel aanvroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U legde namelijk diverse vage en weinig aannemelijke verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo dient er te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk sympathie had voor CUD, deelnam als kiesgerechtigde aan de verkiezingen van 15 mei 2005 [7 Ginbot 1997 (E.K.)] en stemde voor CUD zoals u nochtans beweerde (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 5 januari 2010, p. 5). Zo beweerde u verkeerdelijk dat er op 15 mei 2005 [7 Ginbot 1997 (E.K.)] louter nationale verkiezingen plaatsvonden in Ethiopië (p. 6 en 8) en u voegde er herhaaldelijk aan toe zich niet te herinneren of er in 1997 (E.K.) tevens andere verkiezingen plaatsvonden (p. 6 en 8) (zie informatie in administratief dossier). Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaarde dat er ongeveer 5 tot 7 CUD-kandidaten opkwamen voor de nationale verkiezingen (p. 10) doch dat u zich slechts 2 namen van CUD-kandidaten kon herinneren (p. 9) en de anderen vergat (p. 9). Vervolgens beweerde u dat CUD de nationale verkiezingen gewonnen had in uw district, meer bepaald Woreda 25, (p. 10) doch u verklaarde u zich niet meer herinneren welke CUD-kandidaat binnen Woreda 25 de meeste stemmen binnenhaalde (p. 10). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens de naam 'Tariku Demelashi Geleta' (p. 14) opwierp verklaarde u nog nooit gehoord te hebben van deze persoon hetgeen toch opmerkelijk is gezien volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat CUD-kandidaat Tariku Demelashi Geleta met een percentage van 82,53 % van de stemmen de nationale verkiezingen won in Woreda 25 (zie informatie in administratief dossier). Tevens verklaarde u nog nooit gehoord te hebben van Wolide Dersema Debela (p. 14) hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Wolide Dersema Debela in Woreda 25 strandde op de 2de plaats tijdens de nationale verkiezingen van 15 mei 2005 (zie informatie in administratief dossier). Voorts

is het bevreemdend dat u beweerde dat de partij CUD intussen verdeeld geraakte en uiteenviel in diverse andere partijen (p. 10) en dat de voormalige leiders van CUD heden ten dage posten bekleedden binnen deze nieuwe partijen (p. 10) hoewel u slechts 1 van de 3 door u genoemde afsplitsingen of facties bij naam kon benoemen (p. 10). Uit het voorgaande kan besloten worden dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk sympathisant was van CUD (p. 5) en voor hen stemde tijdens hoger genoemde verkiezingen hoewel u dat nochtans beweerde (p. 5 en 6).

Tevens kunnen er enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen dat uw vader zeker en vast CUD steunde (p. 6, 7 en 15). Zo verklaarde u dat uw vader werkzaam was als douanier (p. 5) voor de Ethiopische autoriteiten (p. 5). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens de vragen stelde "Uw vader werkte voor de regering, waarom nam hij deel aan een demonstratie tegen de regering?" (p. 7) en "[Wat is de] Reden dat vader deelnam aan de demonstratie?" (p. 15) repliceerde u telkens "dat weet ik niet" (p. 7 en 15). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg waarom uw vader ontevreden was met de huidige regering (p. 7) antwoordde u slechts in vage bewoordingen dat uw vader politieke verandering wilde zien in het land (p. 7). Echter, men zou toch kunnen verwachten dat indien uw vader werkelijk voor de Ethiopische autoriteiten werkte en werkelijk sympathieën had voor de antiregeringsgezinde partij CUD (p. 6) en zelfs deelnam aan een demonstratie tegen de Ethiopische autoriteiten om zijn onvrede te uiten (p. 7) over vermeende fraude tijdens de voorbije verkiezingen (p. 7) u deze beweringen uitgebreider zou kunnen onderbouwen. Daarnaast is het toch wel merkwaardig dat uw vader deelnam aan een studentendemonstratie (p. 7) die georganiseerd werd door universiteitsstudenten (p. 7) terwijl hij geenszins student was doch zelfs als douanier voor de Ethiopische autoriteiten werkte (p. 7). Voorts is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw vader deelnam aan de demonstratie omdat hij CUD steunde (p. 7) doch u verklaarde zich niet meer te herinneren of CUD ook een rol speelde in de organisatie van de bewuste studentendemonstratie (p. 7).

Daarenboven kan opgemerkt worden dat u het geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat aanhangers van de oppositiebewegingen CUD en Ginbot 7 uw print- en kopieerwinkel daadwerkelijk bezochten zoals u nochtans staande hield (p. 11 en 16). Ten eerste beweerde u dat een aanhanger van CUD (p. 11) die sympathisant doch geen lid was van CUD (p. 12) uw print- en kopieerwinkel ongeveer 6 keer bezocht (p. 12) en tijdens deze bezoeken kopies nam van CUD-pamfletten (p. 11). Tevens verklaarde u deze CUD-aanhanger frequent gezien te hebben op publieke vergaderingen van CUD in de kebele (p. 12). U voegde hier nog aan toe dat u en de CUD-aanhanger jullie voorstelden aan elkaar in uw winkel (p. 11) en dat jullie elkaar jullie namen gaven (p. 12). Het is dan ook merkwaardig dat u verklaarde dat u vroeger de naam van deze persoon kende (p. 11) doch zijn naam intussen vergat (p. 11). U kon tevens in het geheel niet toelichten hoe de politiediensten te weten kwamen dat uw print- en kopieerwinkel gebruikt werd door CUD-aanhangers (p. 12). Ten tweede verklaarde u dat 5 of 6 personen (p. 16) die leden of supporters waren (p. 16) van de illegale (p. 20) oppositiegroep Ginbot 7 (p. 16) gebruik maakten van uw print- en kopieerwinkel om hun boodschappen af te drukken (p. 16). U voegde er aan toe dat deze personen op diverse dagen en diverse momenten uw print- en kopieerwinkel een bezoek brachten (p. 16) sinds mei of juni 2008 (p. 17). U verklaarde tevens "Als ze naar de winkel kwamen stelden we ons steeds voor en zeiden onze namen" (p. 17). Het is dan ook bevreemdend dat u herhaaldelijk verklaarde dat u eerder alle namen van de personen van Ginbot 7 die uw winkel bezochten kende (p. 16 en 17) doch dat u intussen hun namen vergat (p. 16). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens de vraag stelde "Hoe ontdekten de autoriteiten dat Ginbot 7 in uw winkel kwam" (p. 18) bleek dat u wederom niet kon toelichten hoe de politiediensten te weten kwamen dat uw print- en kopieerwinkel gebruikt werd door aanhangers van Ginbot 7 (p. 18).

Tot slot kan opgemerkt worden dat u beweerde op 31 Sene 1997 (E.K) vrijgelaten te zijn uit detentie doch dat deze Ethiopische datum in het geheel niet blijkt te bestaan daar de laatste dag van de maand Sene 1997 de 30ste was (zie informatie in administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aangetoond dat u uw land van oorsprong werkelijk heeft verlaten omwille van een 'gegronde vrees voor vervolging'. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster aan dat *"Verweerster heeft in haar beslissing van 25 januari 2010 de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en artikel 48/3 Vreemdelingenwet geschonden."*

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legde aanvankelijk geen enkel document neer ter adstructie van haar identiteit. Het verzoekschrift stelt dat verzoekster thans een *"identiteitskaart"* neerlegt, doch het betreft een kaart van een bankkluis. Verder legt verzoekster een schoolrapport en een handelsvergunning neer. Deze stukken kunnen hoogstens een begin van bewijs van verzoeksters voorgehouden identiteit uitmaken, maar zijn onvoldoende om

verzoeksters identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoekster legt bovendien enkel fotokopieën neer, waaraan de Raad geen geloof hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), wat verzoekster behoort te weten aangezien ze een kopiewinkel uitbaatte in Ethiopië. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor het niet voorleggen van originele, officiële identiteitsstukken met foto en komt te kort in haar medewerkingplicht. Dit tast haar algehele geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoekster legt enkel een handelsvergunning neer, waaruit, in zoverre dit stuk haar aangaat, kan blijken dat ze een kopiewinkel uitbaatte maar geenszins een vervolging door de Ethiopische autoriteiten.

3.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke vaagheden, onwetendheden en onjuistheden in haar opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas onderuithalen. Verzoekster meent echter dat *“Er is (...) geen enkele gegronde reden om te twijfelen aan het feitenrelaas of de vrees voor vervolging van verzoekster”* en argumenteert dat zij *“heeft juist een zeer coherent en volledig verhaal met exacte data’s weergegeven en waarin er geen tegenstrijdigheden zijn te vinden. Verzoekster versterkt haar verhaal met bijkomende nieuwe stukken.”*

3.4. De bestreden beslissing dient te worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de Commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Voor zover verzoekster verklaarde dat zij reeds *“Sinds de oprichting van de partij”* sympathisant was voor de partij *“Kinijit (CUD)”*, en *“stemde voor hen”* (gehoorverslag CGVS, 5.01.2010, p. 5-6), dat ook haar vader in politiek geïnteresseerd was en deelnam aan betogingen en zij bovendien in haar winkel regelmatig in contact kwam met politieke activisten, die in haar winkel pamfletten kopieerden, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij over een meer dan basale kennis van politiek beschikt, in het bijzonder van de verkiezingen van 2005, die de aanleiding waren tot haar problemen en de dood van haar vader. Het is dan ook merkwaardig dat verzoekster zelfs geen weet heeft van elementaire gegevens als namen van voorname politici en zelfs de namen van de winnaars van de verkiezingen in haar regio niet kende. Waar verzoekster argumenteert dat de verkiezingen plaatsvonden *“op 15.05.2005, dus vijf jaren geleden”* dient te worden vastgesteld dat dergelijke, overigens relatief korte, termijn bezwaarlijk haar onwetendheid kan vergoelijken. Bovendien kan verwacht worden dat dergelijke gegevens in het geheugen zouden gegrift zijn zo de feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid en komt niet verder dan enerzijds te stellen dat uit de bevindingen van de Commissaris-generaal *“men toch niet [kan] afleiden dat zij geen sympathisant is van de CUD”* en anderzijds te beweren dat verzoekster *“geen lid is maar een sympat[h]isant van de CUD”* en dat *“Zij werd niet opgepakt omdat ze sympathie had voor de CUD, maar juist omdat ze een print- en kopieerwinkel had die door CUD werd bezocht. De redenering van verweerster, nl dat ze niet aannemelijk kon maken dat werkelijk sympathisant was van CUD is in casu irrelevant.”* Verzoekster toont dan ook geen politiek engagement aan nu ze onwetend is over de Ethiopische politiek, in het bijzonder de verkiezingen van 15 mei 2005.

3.5. Verzoekster gaat voorbij aan de essentie van de motivering in verband met haar vader, met name haar vage verklaringen over het politieke activisme van haar vader en in zoverre deze al waarachtig zou zijn, gezien het geringe realiteitsgehalte van een overheidsbeambte in Ethiopië die zich actief tegen zijn overheid keert. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster indien ze met haar vader dezelfde politieke interesse deelde en dezelfde oppositiebeweging aanhing, zij dit nooit bespraken. Verzoekster komt niet verder dan te stellen dat ze *“verandering”* wilden (gehoorverslag CGVS, 5.01.2010, p. 5-6) waaruit geenszins een politieke interesse kan blijken. Evenmin is de beoordeling van de situatie van haar vader een *“irrelevante bewering”*, omdat *“haar vader is immers allang overleden en hier betreft het haar situatie”*, nu verzoekster zelf aangaf dat haar vader een belangrijke voorttrekkersrol vervulde in haar voorgehouden politieke engagement.

3.6. Verzoekster meent dat haar onwetendheid aangaande de opposanten die kopieën maakten in haar winkel haar niet kan aangewreven worden nu *“zij die winkel niet alleen runde maar dat zij ook twee*

werknemers had die met haar in de winkel werkte. En wanneer iemand zich tijdens een eerste kennismaking voorstelt wil nog altijd niet zeggen dat men ermee bevriend raakt." Bovendien is opmerkelijk dat toen er gevraagd werd naar namen van aanhangers van "Ginbot 7" die in haar winkel kopieën kwamen maken zij aanvankelijk de namen van haar werknemers opgaf doch vervolgens stelde "Sorry, ik vergis me, ik ken de naam niet van de mensen die bij mij kwamen printen." (gehoorverslag CGVS, 5.01.2010, p. 13). Het is echter redelijk te verwachten dat in dit geval verzoekster de namen van haar klanten wel zou herinneren, gelet op de ernstige problemen die ze kreeg door hun bezoeken en aangezien ze beweerde net deze mensen te willen steunen. Geenszins kan de bewering dat zij "zijn naam nog [kende] tijdens mijn detentie" en ze de naam niet doorspeelde aan de politie maar "Ik herinner me niet waarom ik zijn naam niet gaf" (gehoorverslag CGVS, 5.01.2010, p. 13) een politiek engagement aantonen. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij aanvoert dat "Het feit dat verzoekster niet weet hoe de autoriteiten te weten zijn gekomen dat Ginbot 7 in haar winkel kwam is toch zeer normaal." Voor zover verzoeksters winkel door de politie werd gesloten en zij zelf werd gearresteerd, ondervraagd, opgesloten, gefolterd en verkracht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat de politie verzoekster minstens te kennen geeft waarop zij hun vervolging baseren. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters verklaringen verzonnen voorkomen en zij zich ten onrechte het profiel toeigent van een politieke activist. Haar verklaringen zijn dermate ontoereikend dat -in zoverre de Ethiopische autoriteiten haar ondervroegen, quod non- deze autoriteiten slechts tot dezelfde vaststelling konden komen dat verzoekster geen politiek inzicht heeft, noch enige politieke kennis van de CUD. Verzoeksters daaruit afgeleide problemen kunnen dan ook niet overtuigen te meer daar verzoekster een foutieve datum van vrijlating uit de gevangenis opgaf. Ze biedt hiervoor echter geen aannemelijke verklaring tenzij dat "dit een vergissing" is. Verzoeksters bewering "dat men zelf een vraag stelt met 31 Sene 1997 als datum: nl. "Had u problemen met uw vrijlating op 31 Sene 1997?" berust op een oppervlakkige lezing van het gehoor nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster eerst uitdrukkelijk verklaarde "Datum arrestatie? 1 Sene tot 31 Sene 1997" (gehoorverslag CGVS, 5.01.2010, p. 10-11). De CGVS heeft hoe dan ook slechts na het interview deze anomalie kunnen vaststellen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

3.7. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier vast te stellen dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Dat "In het verhaal van verzoekster is geen enkele tegenstrijdigheid te vinden" is niet ernstig nu de interne coherentie zoek is en de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt vastgesteld op inhoudelijke basis. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het louter herhalen van haar asielrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Waar verzoekster wijst op algemene informatie benadrukt de Raad dat dergelijke verwijzingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.8. De Raad wijst er tenslotte op dat de vrees van verzoekende partij gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan tenslotte worden opgemerkt dat verzoekster hoe dan ook niet aantoonde waarom een jong meisje dat geenszins bekend is met de politiek van haar land, een dermate groot gevaar voor de veiligheid van het regime zou uitmaken dat ze hiervoor vervolgd zou worden en ze internationale bescherming moet zoeken, louter omdat haar kopiewinkel bezocht werd door aanhangers van de oppositiepartij.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Als tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming.

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en voert aan dat *“De ernstige schade die verzoekster dreigt te lopen bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een binnenlands politiek. Tot op de dag van vandaag bestaat het probleem in Addis Ababa (cf. stuk 5). De verkiezingen in mei 2010 zullen terug gepaard gaan met politieke moorden. De situatie in Addis Ababa is duidelijk van zodanige gevaarlijke aard dat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend”* en voegt in dit verband (summiere) algemene informatie toe aan het verzoekschrift.

4.2. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoekster toont geenszins aan dat er thans in Ethiopië dergelijk gewapend conflict aan de gang is. In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk. Immers verzoekster heeft geen politiek profiel en toont niet aan dat ze als jonge zakenvrouw in de negatieve belangstelling stond van haar overheid.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK